

δέν μπορούσε να πιάνει σε λιμάνι!

Μά πώς, πάλι θα τάδωγαζε πέτρα—στην περίπτωση της συναντήσεως—μιά εθβραυοστή άτμάκατος με 35 άνδρες πλήρωμα και με ένα μικρό κανονάκι, έναντιον του ισχυρού θωρακισμένου καταδρομικού με τούς 200 άνδρες και τιά πέντε ως έξη θωραει κανόνια ;

Μά ο Πάρκινς ήταν άποφασισμένος, με κάθε θυσία, να πιάνει ο ίδιος με τούς θαλασσολόκους του τό καταδρομικό, αντί να ειδοποιήση τή αντίτορπιλλικά και να πάρουν αυτά τή δόξα!

Και πραγματικά, ή τύχη και τό έφευρετικό μυαλό του έστεφαν με έπιτυχία τόν κυριολεκτικώς «θεότρελλο» κι' υπεράνθρωπο σκοπό του : Κατά τιά μεσάνυχτα τής 13 με 14 Ιουνίου του 1911, ή ποθητή συνάντησις έγινε. Τό πεινασμένο από κάρβουνα Πορτογαλλικό καταδρομικό ειδε τό φορτηγό, τούκανε με μιά σφοαιρη βολή «αισιόλο» να σταματήσει και τρεις βάρκες μεγάλες με καμμία έβδομηνηριά ναύτες με ζεμπιλια τράβηξαν πρós τό μέρος του για να πάρουν κάρβουνα.

Στό μεταξύ, ο Πάρκινς, έχοντας κρυμμένη τήν άτμάκατό του πίσω απ' τόν όγκο του φορτηγού, έμεινε άόρατος απ' τό καταδρομικό. Και μόλις πλησίασαν ή βάρκες στό φορτηγό, αυτός με εραφική και διαδολεμένη ταχύτητα, ώρμησε πρós τόν «Αδαμάστορα», και με τούς 35 ναύτες του σκαρφάλωσε άστραπιασά στο Πορτογαλλικό πολεμικό.

Οι 70 ναύτες του καταδρομικού έλειπαν. Έμεναν μόνον κάπου 130, πάντολλοι βέβαια άντικρυ στους 35 μόνον του Πάρκινς, άλλα άοπλοι σφεδόν, άπροετοιμαστοι, κι' άπασχολημένοι με τή πασαρία τής άθρακκούεσις.

Ότσοο, μιά άγριωτάτη συμπλοκή έπακολούθησε. Οι αφινδιασμένοι Πορτογάλλοι με σφυριά, με λαστούς, και με όπλα—δσοι πρόλαβαν έντωμαεαύ να τά άρπάξουν— χύθηκαν έναντιον τών έπιδρομέων του Πάρκινς, οι όποιοι πάλι με τά πελώρια «Μάουζερ» πιστόλια τους πυροβολούσαν άμειλιχτα στο σωρό για να τούς τρομοκρατήσουν. Ο Πάρκινς, μαχόμενος με λύσσα, ειχε ώτσοο και τήν πρόνια να στείλει κάτω στο μηχανάσιο τούς ώρισμένους από πρην άνδρες του. Έκείνιοι σκότώσαν τους θραμιστάς και τούς μηχανικούς, κλείδωσαν τή σιδερένια καταπακτή, κι' άπομονωμένοι και σίγουροι πειά κυβερνούσαν αυτό το καταδρομικό.

Ότσοο εινε συνηθισμένο σε τέτοια έξωφρενικά τομημάτα, ή κατάκτησις του πολεμικού σφέθηκε με έπιτυχία : 31 νεκρούς και 80 τραυματίαις αριθμούσαν οι Πορτογάλλοι, και 5 νεκρούς και 7 τραυματίαις οι Άγγλοι, μεταύ των όποιων έλαφρά στο πόδι κι' ο ίδιος ο Πάρκινς. Όσο για τούς 70 Πορτογάλλους, που ήσαν στις βάρκες και τούς σφεδόν 25 που άπόμειναν στο πολεμικό, αυτοί άφωτισήταν μετά τήν παράδοσί τους, κλείστηκαν στις σιδερόφρακτες ειρκτές του πλοίου, κι' ο Πάρκινς υπερήφανο τόν ώδήγησε αιχμάλωτο και τό παρέδωσε στον ναυαρχό του!

Η ύπόθεσις αυτή προκάλεσε πάταγο στην Εύρωπη, κι' όλα τά Κράτη ρίχτηκαν τής Άγγλιας, γιατι επειέβαινε τόσο σκανδαλωδώς στις έσωτερικές ύποθέσεις ενός ανεξαρτήτου Κράτους, όπως ή Πορτογαλλία. Η Άγγλική Κυβέρνησις τότε, για να δικαιολογηθή, έρριξε έλη τήν εθύθη στην «αυθαίρετη» δήθεν ένέργεια ενός άπλοο ύπερνωματικου—του Πάρκινς—και διετάξε τή σύλληψή του και τήν παραπομπή του έστράκτο Ναυτοδικείο!

Πραγματικώς, στην ίδια εκείνη ναυαρχίδα «Κορμοράν» συσκευρήθη κατά τά τέλη του Ιουνίου τό Ναυτοδικείο, κι' ο δυστυχής Πάρκινς καταδικάσθηκε σε... θάνατο και στρατιωτική καθάρσις, με τήν έντολή να παραδοθή στη Γενική Διοίκηση του Ναυαθάμιο του Γιβραλτάρ για τήν εκτέλεσι τής ποινής του...

Θλιμμένος, άποκαρδιωμένος, άηδισάσιμος πειά απ' τόν κόσμο ο καύμένος ο Πάρκινς, που ένω περιέμενε μιά άναγνωρίσις του πραγματικώς Ηρακλείου κατορθώματος του, έβλεπε αντίθετα τήν άτίμιοι τής καθαιρέσεως και

τον διά τουφεκιισμού θάνατό του, άφέθηκε να οδηγηθή σιδερωμένους στις ειρκτές του Γιβραλτάρ.

Ήσαν μεσάνυχτα πειά, κι' ο δυστυχής Πάρκινς έμεινε άπυτος άκομη στο κελλί του. Περιέμε τή μοιραία του τουφεκιισμού του χαραυγή—απ' τήν όποία τόν χωρίζαν μόλις λίγες ώρες άκόμη—και σκεπτόταν τή γλυκεία του γυναικά και τά λατρευτά παιδιά του, που δέν θα τά ξανάβλεπε ποτέ πειά.

Ξαφνικά, ή πόρτα του κελλιού του έτριξε σιγαλά, άνοιξε, κι' ένα μυστηριώδες χέρι άφησε στό πάτωμα ένα φαναρί και δυό έγγραφα σε ρόλο τυλιγμένα. Παρευθός ή πόρτα κλειδώθηκε πάλι κι' ο έκθαμβος Πάρκινς έτρεξε πρós τά κεί, συγκλονισμένος από άόριστο γλυκό προαίσθημα. Με τρεμουλιαστό χέρι άνοιξε τόν ένα ρόλο, και στο φώς του φαναριού διάβασε τά έξης :

«Πρós τόν σημασιόφορον - άξιωματιόν κύριον Π. Θ. Πάρκινς.

Η Αυτού Έξοχότης, ο ναυαρχος Γενικός Διοικητής του Ναυαθάμιο, σας στέλλει δι' έμού τήν προγογινη σας εις άξιωματιόν δι' έξουσις άνδραγαθίας ένόπιον του έχθρου, και σας διαβιβάζει τά συγχαρητήρια τής πατρίδος και τά ίδια του.

Σας συχαίρω και σας ειχαριστώ, Μία η έμψυασι τήν έκλογήν μου, και σας άσπάζομαι :

Ο πρην διοικητής σας

Φ. ντε Μπίζογ Χατζιδά

Ο Πάρκινς λιποθύμησε από ευδαιμονία. Κι' ένó τή χαραυγή τουφεκίζοταν ένα άνδρεικελλο στον αλόγυρο τής φυλακής, εκείνος—τιμημένος και τριστευχιαιμένος— έφευγε μυστικά για τήν Άγγλια για τό σπιτι του, για τή λατρευτή του γυναικά και τά παιδιά του.

Άγριωτάτη συμπλοκή έπακολούθησε...

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Κάποιος φίλος του ζήτησε μιά μερα από τόν Άλέξανδρο Λουιά, πατέρα, 25 φράγκα, για να θάψουν έναν δικαστικό κλητήρα, που πέθανε πάμπλοχος. Ο Λουιάς, που όπωσ ξερομπε ειχε...καθ από τούς δικαστικούς κλητήρες, έτρεξε με προθυμία στο γραφείο του, πήρε 250 φράγκα και τάδωσε στο φίλο του, λέγοντας :

—Πάρε 250 φράγκα και θάψε δέκα δικαστικούς κλητήρες !..

Ένας διοηγόρος κέρδισε, παρ' έλπαδα, τήν ύπόθεσι ενός τρομερά αίσχροκερδούς έμπορου. Μέσα στον ένθουσιασμό του λοιπο για τήν ανέλιπτη αυτή έπιτυχία, τηλεγράφησε στον πελάτη του :

«Η αλήθεια έθριαμβευσε».

Τήν ίδια μερα διωσ έλαβε από τόν πελάτη του τό έξης έπείλιον τηλεγράφημα :

«Παρακαλώ να κάνετε έρεσι».

- Από κακοποιοί μιλούνε για τίς «δουλειές» τους :
- Έγώ είμαι θμια δικαστικός πλάνης, λέει ο ένας.
- Όστε σε καταδικάσαν χωρις να κήνης τίποτε ;
- Όχι... με άθώωσαν !..

Ο πρόεδρος.—Μά δέν μου λές, κατηγορούμενε, γιατί έκλεψες μόνο τά έμπορευμάτα και δέν πήρες και τά χρημάτα του ταμείου ;

Ο κατηγορούμενος.— Και σείς τά ίδια, κ. πρόεδρε ; Δέν φτάνει πού μου τό κοπανάει αυτό μερα-νιχτα ή γυναικά μου, τώρα άρχίσατε και σείς ;..

Ο κ. Β. πιάστηκε μιά μερα με μιά γυναικά κι' άπάνω στον καινή τήν φώναζε «καμήλα». Έκεινη τότε του έκανε μήνιοι επί ξευθριεί, και τό δικαστήριο του έπέβαλε πρόστιμο 16 φράγκων. Μετά τήν καταδίκη του, ο κ. Β. ρωτά με πολλή ειγένεια τόν κ. πρόεδρο :

ΠΡΟΣΟΧΗ !

ΜΟΝΟΝ τό «Μπουκέτο» άγοράζει εις άπόλυτους ίκανοποικητικας τιμές παντός είδους παλαιά βιβλία και βιβλιοθήκας όλοκληρους, φυλλάδια διάφορα, άκομη δέ και σκόρπια φύλλα παλαιών έφημεριδων και περιοδικών, Ημερολόγια, Καζαμιάς, μονόφυλλα, φωτογραφιας ιστορικών προσώπων και εικόνας διαφόρους. Άπευθυνθήτε ή γράψατε : Περιοδικόν «Μπουκέτο», Λεκά 7, Άθήνας.

- Όστε άταγορευέται να πη κανεις «καμήλα» μιά κυρία.
- Βεβαίως ! άπαντά ο κ.πρόεδρος.
- Δεν πιστεύω όμως να άταγορευέται να ποιέμε μιά καμήλα ευαριώς ;
- Δεν προβλέπει ο ποιηικός νόμος γ' αυτή τήν περίπτωση.
- Σας ευχαριστώ, κ. πρόεδρε, ειπε τότε ο κ. Β. Και γυρίζοντας πρós τήν μνήμηρά του, προσέταξε :
- Χαίρετε.....εξ ου (α) ε...